

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.506 van 22 april 2003
in de zaak A. 96.531/XIV-404.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. ELLOUZE,
 kantoor houdende te 4020 LUIK,
 Quai du Roi Albert 77B

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 17 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 6 september 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. MONGA die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, vraagt op 30 juni 1998 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 7 juni 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent op 20 juni 2000 tegen deze weigeringsbeslissing hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 24 juli 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit beroep “dat kennelijk ongegrond voorkomt” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Op de zitting van 6 september 2000 wordt verzoekster, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.6. Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellante voorhoudt Albanese uit Kosovo te zijn; dat haar echtgenoot in de loop van 1995 op drie verschillende tijdstippen door de Servische politie werd opgepakt en/of ondervraagd werd over zijn vermeende activiteiten voor de Democratische Liga van Kosovo (LDK); dat de Servische politie eveneens een huiszoeking verrichtte en tevergeefs op zoek was naar mogelijke wapens; dat haar echtgenoot op 28 oktober 1995 plotseling verdween en appellante vermoedde dat hij

opnieuw was opgepakt door de Servische politie; dat appellante sedert die dag niets meer vernomen heeft van haar echtgenoot; dat zij op 10 juni 1998 door de Servische politie werd opgepakt en ondervraagd werd over vermeende activiteiten van haar echtgenoot voor het Kosovaars Bevrijdingsleger (U.C.K.); dat zij enige tijd later opnieuw werd opgepakt en vrijkwam op voorwaarde dat zij zich op 20 juni 1998 opnieuw zou aanbieden; dat in deze periode de Servische politie ook verschillende huiszoekingen bij appellante verrichtte en haar dochter tijdens één van deze controles hardhandig aanpakte; dat appellante na haar laatste arrestatie besloot om samen met haar drie minderjarige kinderen onder te duiken bij familie in Peje; dat in deze periode de Servische politie nog herhaaldelijk naar haar op zoek was en zij tenslotte besloot het land te verlaten; dat zij op 30 juni 1998 een asielaanvraag in België indiende;

Overwegende dat appellante haar reisweg niet bewijst; dat zij niet aantoonst wanneer zij het land verlaten heeft, noch wanneer zij in België aankwam; dat zij verklaart met een vals paspoort te hebben gereisd dat zij na aankomst in België overhandigde aan de reisagent; dat zij aldus op vrijwillige wijze iedere controle over haar reisweg onmogelijk maakt en dergelijke houding een negatieve indicatie met betrekking tot haar asielrelaas inhoudt;

Overwegende dat de bestreden beslissing reeds verwees naar de informatie van de Duitse overheden volgens dewelke ??? echtgenoot sedert november 1995 in Duitsland verblijft; dat het weinig aannemelijk is dat appellante niet op de hoogte zou geweest zijn van het verblijf van haar echtgenoot in Duitsland en dit ernstige twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar relaas;

Overwegende dat, wat er ook van zij, de Vaste Beroepscommissie haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik dat zij een beslissing neemt (HATHAWAY, J. C., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75, R. v. St., Munsinsi, nr. 46.530, 16 maart 1994); dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève waarin het criterium gegronde vrees het wezenlijke is; dat determinerend is bij het onderzoek van dit criterium of appellant thans een toevluchtsoord nodig heeft teneinde hem de nodige bescherming te verlenen tegen vervolgingen in zijn land van herkomst;

Overwegende dat appellante zich beroept op vervolgingen uitgaande van de Servische overheden, in casu de Servische politie; dat de bestreden beslissing reeds verwees naar resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999; dat de Servische overheden en ordemachten zich ten gevolge van voormelde resolutie uit Kosovo terugtrokken en het bestuur en de ordehandhaving er in handen is van de internationale gemeenschap aan dewelke appellante bescherming kan vragen in geval van moeilijkheden; dat geen enkel gegeven voorhanden is dat erop zou kunnen wijzen dat appellante vanwege de nieuwe autoriteiten een risico van vervolging in de zin van voormelde verdragsbepaling loopt;

Overwegende dat appellante in haar beroepsverzoekschrift miskenning van het beginsel van gezinseenheid inroept; dat haar twee broers namelijk in België wonen waar zij de status van vluchteling verkregen;

Overwegende dat het principe van de eenheid van familie op zich niet werd ingeschreven in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat echter de Conferentie van gevolmachtigden, die de tekst van het Vluchtelingenverdrag vaststelde, in haar slotverklaring de regeringen aanbeval om maatregelen te nemen ter bescherming van de familie van vluchtelingen, speciaal met het oog op respect voor de eenheid van de familie indien het hoofd van de familie aan alle voorwaarden voldaan heeft om tot het gastland toegelaten te zijn (Slotverklaring van de Conferentie van gevolmachtigden van de Verenigde Naties met betrekking tot het Statuut van vluchtelingen en staatlozen, IV, B);

Dat het principe van de eenheid van de familie voortvloeit uit het in internationale verdragen vastgelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven (zie o.m. art. 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 en art. 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden); dat dit recht ook gewaarborgd wordt door de bepalingen van de Belgische verblijfswetgeving die onder bepaalde voorwaarden een recht op gezinshereniging vastleggen;

Dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging van het

gezinsleven; dat immers moet nagegaan worden of de appellant een gegronde vrees tot vervolging heeft omwille van een van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden; dat te dien einde het bestaan van een echtelijke band met een erkend vluchteling een vermoeden schept van hoedanigheid van vluchteling als lid van een sociale groep; dat dit vermoeden slechts geldt in de eerste graad, indien de echtgenoot zelf erkend werd omwille van de door hem aangehaalde persoonlijke feiten, maar niet indien hijzelf werd erkend op indirecte gronden omwille van het beginsel van de gezinseenheid (zie in dezelfde zin C.P.P.R., 22 november 1994, nr. R2321);

Overwegende dat appellante stelt dat zij geen enkele band meer heeft met haar echtgenoot die haar verlaten heeft en al jaren in Duitsland woont; dat zij afhankelijk is van haar twee broers die in België verblijven; dat XXX broers erkend werden respectievelijk in 1994 en 1997; dat sedertdien de situatie dermate gewijzigd is dat de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld heeft dat bij de evaluatie van XXX asielaanvraag geen rekening dient gehouden te worden met de status van haar broers; Overwegende tenslotte dat appellante in haar beroepsverzoekschrift stelt dat haar dochter nog altijd getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij in Kosovo meemaakte; dat een terugkeer naar het land van herkomst van een persoon die getraumatiseerd is ernstige gevolgen kan hebben voor zijn/haar fysieke en geestelijke gezondheid; dat XXX bewering door geen enkel medisch attest wordt gestaafd; dat het middel bij gebrek aan ook maar enig begin van bewijs dienaangaande niet ernstig is; Overwegende dat appellante niet aantoonde dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,”;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het in het Frans gesteld verzoekschrift niet ontvankelijk is vermits het overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het Nederlands diende te zijn gesteld;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State “de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal mogen gebruiken welke zij verkiezen”; dat, indien het in artikel 51/4, § 3, van voormelde wet van 15 december 1980 de bedoeling van de wetgever ware geweest af te wijken van deze bepaling, hij zulke ingrijpende wijziging ondubbelzinnig had moeten doen blijken, doch hiervoor in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 niet de geringste aanwijzing te bespeuren is; dat, ondanks de algemene bewoordingen waarin artikel 51/4, § 3, is gesteld, die bepaling aldus opgevat moet worden dat ze enkel slaat op het taalgebruik door de erin vermelde overheden en met andere woorden niet de taal regelt waarin de beroepsakten, ingediend door een vreemdeling of zijn advocaat, moeten zijn gesteld; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 57/20 (lees artikel 57/22 in plaats van 57/20) van voormelde wet van 15 december 1980, de verzoekende partij laat gelden dat het verkeerd is te stellen dat ze iedere controle van haar reisweg onmogelijk heeft gemaakt, dat honderdduizenden Kosovaarse vluchtelingen hun land op tal van verschillende wijzen zijn ontvlucht zodat haar verhaal op dit punt niets onwaarschijnlijks bevat, dat de bestreden beslissing nalaat te verduidelijken waarom het moeilijk aan te nemen is dat ze niet op de hoogte was van het verblijf van haar man in Duitsland, dat dit motief volledig onredelijk is vermits vele duizenden op heden nog niet weten waar hun familieleden verblijven, dat het subjectief element van de vrees volledig wordt genegeerd, dat de algemene situatie in Kosovo onstabiel blijft, dat afrekeningen, moorden en represailles er elkaar opvolgen en Kosovo momenteel gedomineerd wordt door allerlei gewapende bendes en maffiagroepen, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de inhoud van haar beroepsakte miskent waar wordt beweerd dat er geen enkel element voorhanden is dat wijst op een risico op vervolging;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de motieven in verband met de reisweg en het gebrek aan kennis van het verblijf van de echtgenoot in Duitsland niet doorslaggevend zijn, dat het niet aan de Raad van State toekomt een eigen oordeel over de algemene socio-politieke toestand in een bepaald land in de plaats te gaan stellen van het oordeel van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

3.1.3. Overwegende dat de consideransen waarin verzoekster wordt verweten iedere controle over haar reisweg onmogelijk te hebben gemaakt en waarin wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van haar relaas, ten overvloede worden aangevoerd; dat de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven, inzonderheid het gebrek aan actualiteit van het risico op vervolging, dat “wat er ook van zij” niet meer aanwezig wordt geacht; dat kritiek op overtollige motieven op zich niet tot vernietiging van een beslissing kan leiden; dat het dan ook niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken; dat eens -zoals in voorliggend geval- genoegzaam wordt aangetoond dat de vrees voor vervolging objectief gezien hoe dan ook niet langer verantwoord is, het niet nodig is in te gaan op het subjectieve element van de vrees voor vervolging; dat, als administratieve cassatierechter het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de feitenrechter in verband met de situatie in het land van herkomst over te doen; dat de inhoud van de beroepsakte geenszins wordt miskend, waar wordt overwogen “dat geen enkel gegeven voorhanden is dat erop zou kunnen wijzen dat appellante vanwege de nieuwe autoriteiten een risico van vervolging (...) loopt”; dat in de beroepsakte immers nergens gewag werd gemaakt van een eventuele vervolging door deze nieuwe autoriteiten in het land van herkomst; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoekster laat gelden dat artikel 1 van de Conventie van Genève in combinatie met artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden doordat de commissie in verband met de erkenning van haar broers als vluchteling zich, zonder op enig dossierelement te steunen, beperkt te stellen dat ze niet afhankelijk is van haar broers, terwijl artikel 1 van de Conventie van Genève moet geïnterpreteerd worden in de zin van een uitbreiding van de erkenning als vluchteling tot alle familieleden;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het beroep van verzoekster op het beginsel van de gezinseenheid met een voldoende adequate motivering door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van de hand is gewezen onder meer door de vermelding dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling er niet toe strekt over te gaan tot erkenning van deze hoedanigheid louter en alleen uit eerbiediging van het gezinsleven;

3.2.3. Overwegende dat blijkens de bestreden beslissing het verweer van verzoekster, ontleend aan de erkenning van twee broers, door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt verworpen omdat “de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging van het gezinsleven, dat immers moet nagegaan worden of de appellant een gegronde vrees tot vervolging heeft omwille van een van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden” en omdat sedert de erkenning van beide broers “de situatie dermate gewijzigd is dat de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld heeft dat bij de evaluatie van XXX asielaanvraag geen rekening dient gehouden te worden met de status van haar broers”; dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar ze stelt dat de erkenning van vluchteling tot alle familieleden moet worden uitgebreid; dat het principe van de eenheid van familie immers niet ingeschreven is in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; dat het doel van de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden, waaronder het behoren tot een sociale groep, zoals bijvoorbeeld het behoren tot een bepaalde familie; dat, waar wordt overwogen dat geen rekening dient te worden gehouden met de erkenning van beide broers gezien de situatie in het land van herkomst grondig is gewijzigd, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen genoegzaam doet blijken dat verzoekster hoe dan ook geen vervolging wegens haar familiebanden met alhier erkende vluchtelingen meer hoeft te vrezen en de in het middel aangevoerde verdragsbepalingen derhalve niet verkeerd worden toegepast; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.